

‘Hoe Cor Valks de Tweede Wereldoorlog beleefde’

Cor Valks werd geboren op 14 maart 1929 in Overasselt aan de Rotsestraat als enig kind van Marjanus Valks en Drika Janssen. Hij trouwde in 1957 met Mien van den Boogaard en ze kregen samen een zoon. Toen zijn vrouw overleed brak het leven alleen hem op en verhuisde hij naar de Elsthof (nu Meander) in Wijchen. Daarvoor woonde hij zijn leven lang in Overasselt. Hij is nu bijna 90 jaar. In 1940 was Cor 11 jaar. 17 september 1944 staat Cor nog heel goed bij:

En toen kwam de Bevrijding op zondag 17 september 1944

“Ik zou net ’s middags naar Cornelis Gerrits gaan, het huis naast het oude gemeentehuis, om te kaarten. Onderweg zag ik in Het Broek al die parachutes, zoveel kleuren. Ik dacht: ‘wat is daar gaande?’ Ik hoorde zwaar gebrom vanuit de ‘Graaf’. Het was één zwarte massa van vliegmachines. Ik was net thuis toen de parachutes naar beneden kwamen. Ze vielen in het Broek aan beide kanten van de weg. Ik had nog nooit zo iets meegemaakt. Je kon er niet meer door komen, het lag gewoon bezaaid. Ze vielen ook op de huizen maar bij ons net niet. De soldaten kropen met geweer in de aanslag onder de parachutes uit.

De vliegmachines (Dakota’s) dropten de zwevers in Het Broek. Deze zaten met een touw van 25 m aan de vliegtuigen. Vóór ging de klep los en dan kwam er een jeep uit met aanhanger. De zweefvliegtuigen zijn door Gerrit Peters (den “Hoizak”) met paard en wagen uit het Broek getrokken.

Natuurlijk was ik nieuwsgierig en ging kijken wat er allemaal gevallen was. De spullen werden opgehaald en al die parachutes, kisten en oorlogsmateriaal lagen maandenlang in en bij het gemeentehuis. De zgn. Vrije Nederlanders waakten over deze spullen. Twee van hen waren: Jan Vink (vader van Hent en Jo Vink) en Herman Janssen (van de Bonenhof).

Er zaten ook tonnen in met gekookt vlees, zelfs teveel voor de soldaten. Dat was lekker. Ik had alleen contact met de zes Engelsen. Die kwamen bij ons binnen zitten bij de lamp om naar huis te schrijven. De Canadezen bleven achter op de deel. Daar zaten zij een keer te roken toen zei pa ‘denk erom jongens met dat hooi, straks branden we af’. Ze maakten toen een veranda buiten om te roken en te koken.

Het praten met de soldaten was moeilijk. Ik leerde enkele woorden Engels. Ze hadden het over Parafine en dat is bij ons Petroleum. En de kachel noemden ze ‘Stove’. En ‘You smoke? Ja toen heb ik leren roken “.

Cor vertelt ook nog dat er in 1944 zoveel soldaten gesneuveld zijn, omdat er zo hevig gevochten is rond Nijmegen en Groesbeek. Toen de soldaten niet verder konden mochten ze soms een poos naar de boeren om uit te rusten. Tot ze weer naar het front moesten. “Dat was een zwaar leven, dat snap je. Want veel van hen zijn nooit meer teruggekomen”.

16 januari 2019, Liesbeth Arts van Casteren